

Rozwój niepublicznych form kształcenia a zmiany w zarządzaniu w edukacji polskiej po roku 1989

Praca doktorska „Rozwój niepublicznych form kształcenia a zmiany w zarządzaniu w edukacji polskiej po roku 1989” opisuje powstanie, rozwój i funkcjonowanie szkół niepublicznych w świetle humanistycznych zmian w zarządzaniu w edukacji, które zostały usankcjonowane prawnie po 1989 roku. Zmiany te, czyli decentralizacja, autonomia i uspołecznienie miały umożliwić nie tylko dyrektorowi, ale także głównym podmiotom edukacyjnym: nauczycielom, uczniom, rodzicom partycypację w zarządzaniu szkołą. Miały być narzędziem zhumanizowania zarządzania organizacjami szkolnymi. Propagatorami tych zmian jeszcze przed transformacją ustrojową byli m.in. obywatele, którzy utworzyli oddolny ruch społeczny wokół idei szkolnictwa niepaństwowego. Fenomen powstania szkół niepublicznych, jako nowej formy kształcenia w demokratycznej Polsce, był przejawem aktywności społeczeństwa obywatelskiego.

Autorka, patrząc przez pryzmat decentralizacji, autonomii i uspołecznienia, podjęła próbę odpowiedzi na pytanie czy w organizacjach szkolnych niepublicznych występowały przejawy zarządzania humanistycznego. Wybór jednej metody do zbadania tak wieloaspektowego i interdyscyplinarnego zjawiska, jakim był rozwój organizacji szkolnych niepublicznych nie znalazł uzasadnienia. Dla realizacji celów i problemów badawczych pracy przyjęto paradygmat pluralistyczny. Przeprowadzono badania terenowe w szkołach niepublicznych o charakterze jakościowym i ilościowym.

Dla zrozumienia kierunku zmian w zarządzaniu w edukacji w Polsce po roku 1989, urealnienia i szerszego spojrzenia na badane zjawisko odwołano się w pracy do aspektów historycznych. Dla podkreślenia ważności i potrzeby myślenia o zarządzaniu organizacjami szkolnymi w nurcie humanistycznym przedstawiono makro-trendy światowe, jakie zachodzą w zarządzaniu w edukacji, w których wyraźnie dominuje nurt ekonomiczny.

Aleksandra Berkowicz